

6.

Om man ser en kvinna falla i gruset. När man ser en kvinna slänga sej i gruset. Vem är man då? Vad blir man?

Första tiden: Gaby säger saker till mej, hon säger viktiga saker. Hon har kolsvart hår, hon har en tunn kropp, hon har fötter som är bleka, hon går alltid barfota, jag bär mina gamla byxor och mina gamla tröjor, jag är enkel. Jag är en pojke som försöker bli man men allt jag äger bär pojkens signatur. Jag har gjort saker, jag har gjort saker som alla pojkar som försöker bli män brukar göra, jag har inte gjort något på allvar och så går jag på fest och jag blir kvar där och allt förändras.

Bara Gaby.

Vill bara ha Gaby, min älskade.

Och jag trampar på, jag har grova stövlar och Gaby är barfota och jag har tusen plagg på mej, det är jag som har tjocka tröjor och handskar och brett skärp och ändå är det Gaby som ser att jag fryser. Jag klampar på, jag går rakt fram och Gaby är naken, hon väljer sina steg, hon har en späd kropp så att man undrar om hon inte gör illa sej, och hon går barfota och ändå är det jag som inte vet, det är hon som måste säga till mej:

Men Herregud! Akta! Jag har ju glassplitter över hela golvet.

Gaby säger:

Du måste se dej för, jag är ju bara rädd att du ska skära dej.

Gaby säger:

Du måste hitta en sko som passar din fot. Den som går barfota skär sej och blir okänslig.

Det är första tiden och jag är ett barn och jag säger: Gaby, jag älskar dej, och jag stormar fram och jag tänker aldrig efter, jag ser inga hinder, jag ser inte träden skogen stenarna klippblocken, jag

har grova kängor och en vindsyddad jacka och Gaby är naken, hon är bar, det är hon som borde frysa, men ändå är det hon som är stark, som ser saker, hon säger:

I dina ögon en grå klippa av förundran.

Hon säger:

I dina ögonspår, spår av gråt, fåror.

Hon säger:

Allvaret är ingen lek med dej.

Det är första tiden och jag har aldrig känt mej så vuxen.

Långt senare, i Stockholm med Den Andra Kvinnan, jag åkte dit för att få vara ifred. Vi gick nerför Drottninggatan, den enda gata jag egentligen kände till från tiden när jag var yngre och ibland åkte till Stockholm med kompisar eller på studiebesök, och vi kom fram till en gatumusikant som stod i ett hörn och hamrade på gitarren. Kuken i fickan, kuken i fittan. Välj själv! Välj själv! skrek han. Och så bytte han ackord och skrek: Kuken i fickan, kuken i fittan. Välj själv! Välj själv! Vi skrattade och gick vidare.

Den Andra Kvinnan såg på mej, log, och såg på mej igen. Som om hon tyckte om vad hon såg utan att behöva veta så mycket mer. Som om hon kunde vara nöjd med det. Hon var blond och hade en mansskjorta, en kavaj och gamla jeans som spände hårt om hennes stjärt. Hon var blond, jag hade aldrig sett henne förut och bröstet verkade tunga under kavajen och skjortan.

– Jag heter Pia.

– Jag har aldrig sett dej förut.

– Jag är nyskild.

Så skrattade hon och jag tittade på hennes blonda hår. Hon gick på toaletten och jag tittade på hennes kropp. Hon kom tillbaka, satte sej vid mej och log mot mej.

– Du ser rädd ut, sa hon.

– Jag är inte van vid ljust hår.

Hon slänger sej i gruset. Hon springer ifrån mej och sliter av sej

jackan, hon springer och stapplar och skakar på huvudet medan hon springer, hon släpper jackan bakom sej och slänger sej i gruset och jag står kvar vid bilen, jag springer efter, hon ligger i gruset, hon rullar runt i gruset, hon pressar ansiktet mot gruset och rör det från sida till sida och jag tar tag i henne, sliter upp henne och drar henne efter marken tillbaka till bilen.

Jag har sett henne slänga sej i gruset.

Jag måste försöka en gång till.

Den Andra Kvinnan. Hon var ett besök från den gamla världen.

Hon tog tag i mej, förde upp mej på dansgolvet. Hon var varm. Hon luktade parfym.

– Jag drömde om det här inatt, sa hon.

– Jag drömde att jag dansade, sa hon.

– Gjorde du?

– Ja.

– Du luktar gott.

Fast det var inte då det började, det hade pågått länge. Jag vet inte när det började. Fast det var då det fortsatte, fortsatte och fortsatte. Som en lavin som rullar på och sliter med sej mer och mer på vägen ner.

Jag är tvungen att tala med henne. Långsamt reser sej väggen. För varje vecka som går har väggen rests. För varje dag läggs sten på sten som läggs på sten.

Älskade Gaby, min älskade Gaby håller på att försvinna och har blivit en annan. Hon står på andra sidan muren, jag ser henne knappt längre och jag vill inte längre klättra över. Jag vet inte vad jag ska göra, jag har ingen plan. Älskade Gaby, hon är så liten, hon är allt det jag vill ha, hon har fött mej men hon känns inte längre varm. Hon blir mindre, jag gör ingenting, vad ska jag göra? Jag kan inte gärna veta, jag kan inte gärna ta ifrån killen kryckan. Gaby hostar oftare och oftare, alltid denna hosta, dom små brösten tycks nästan försvinna under mina händer.

Allt jag gör är fel, jag kommer för sent, jag pratar om fel saker,

jag dricker kaffe vid fel tidpunkt, jag kommer för tidigt, jag skrattar oärligt, jag ser fel saker, jag pratar för ofta med fel människor.

Men jag är rädd, jag vågar inte vara ensam med henne och vi går på ett kafé och vi ska fika och vi sitter på ett kafé.

En timme senare: när man sett en kvinna falla i gruset. När man ser en kvinna gnida sitt ansikte mot gruset. Vem är man då? Kan man nånsin bli den man varit?

Varar brukar vara såhär, säger Gaby. Hon sitter bredvid mej och jag sitter bredvid henne, hon har fått komma hem efter två dar. Jag har varit i Stockholm och jag har varit inuti henne och nu finns inget val. Gaby gråter ibland och ibland är hon alldeles tyst och vi dricker te och jag borde gå härifrån nu men jag sitter kvar och ibland skriker hon.

Vi hittar på nånting, säger jag.

Vi måste göra nånting, säger jag.

Vi spelar Alfapet, säger jag och Gaby säger ingenting och så reser hon sej och hämtar spelet och vi spelar Alfapet och Gaby vinner, hon är fullständigt överlägsen i Alfapet. När vi spelat klart är det sent och jag ska gå härifrån, det är över nu, jag har inget val, jag har varit i Stockholm.

Gaby säger:

Kan vi inte älska?

Gaby säger:

En sista gång?

Jag går fram till henne, jag ser henne i ögonen, min älskade Gaby, nu är det över och jag ser ingenting i hennes ögon längre, det är bara mörkt där innanför, hennes ögon är som ett fotografi som glömts kvar i framkallningsvätskan, och jag går fram till henne, jag ler och jag börjar klä av mej kläderna och hon väntar, hon gör ingenting, hon låter mej bli naken och sen låter hon mej klä av henne kläderna och vi kliver in i varandras famn och jag känner svalheten från hennes hud, så olik den andra, det jag har gjort i Stockholm och nu finns det ingen återvändo. Gaby är fan-

tastisk och hon ligger under mej, jag står på knä, och hon visar mej vägen med sitt finger och det är sista gången och hon går upp i brygga, hela hennes lilla kropp blir till en avsats nu när det inte längre finns någon återvändo och hon ber mej driva på henne, hon jagar något hon inte kan fånga, och jag tänker på annorlunda saker, jag tänker på hur det ska bli och jag tar sats.

Minnen som gulnat reser sej stora med fläckar av fågelskit på axlarna, näsan, huvudet.

Platser som bebotts med upplevelser blir till stora salonger med rep framför tingen och väktare med walkie-talkies i dörrarna. Dom ser på mej och viskar till varandra på ett annat språk. Dom för den anklagades talan.

Mina läppar mot fel läppar. Eller rätt. Det beror på sanningshalten i tiden. Igår, idag. Olika facit för var dag. Den Andra Kvinnan hade en arm runt min nacke och en arm runt min rygg. Hennes blonda hår bländade mej så att jag ryggade bakåt.

– Vad är du rädd för? frågade hon.

– Jag vet inte.

Vaknade hastigt. Mina händer mot hennes kön. En dröm. Svett, droppar, manskön. Min hand runt hennes manskön. Vampyrer kretsar runt fotogenlampans fuktiga sken, filterlös verklighet brinner upp. Lämnar aska på golvet att ösa ur. Steg uppför trappen, oläst dörr. Snart är hon framme.

Bestraffning. Vaknade rädd. Likt sandstormens oregelbundna virvlar som leker människa. Allting åt alla håll. För många håll.

Det är tiden efter jag har försökt, jag måste försöka ett tag till, jag vågar inte gå.

Okej, vi försöker, säger jag.

Jag ska verkligen försöka, säger jag.

Du vet att jag vill, säger jag.

Vi försöker, jag lovar att jag ska försöka, säger jag och Gaby reser sej ur gruset.

Och jag ser framför mej en teckning gjord med kulspetspennna. En teckning med två bilder. Den första bilden föreställer en nalle med stora öron och ögon av knappar och en mun gjord av tjock sytråd sydd i varsin liten båge under nosen och bågarna störtar först ner och sen brant upp likt utspända vingar och bildar ett leende och nallen sitter på en hylla och sträcker ut armarna mot mej. Den andra bilden är nedanför den första och den föreställer samma nalle men nu har den ramlat ner från hyllan med samma ögon av knappar och med armarna utsträckta mot mej, men den andra nallen ligger på golvet på sidan och munnen av tjock sytråd har tappat sina vingslag, den har tappat sitt leende och bredvid nallen står det skrivet: Lyft upp mej.

Den Andra Kvinnan tog min hand, förde ut mej från dansgolvet och vi satte oss vid ett litet runt bord där våra glas redan stod.

– Varför är du rädd?

– Det var länge sen jag levde ensam, sa jag.

– Jag vet inte om jag vet hur man gör det längre, sa jag.

– Jag kanske borde lära mej det först, sa jag.

– Det är okej, sa hon. Herregud, varför göra allvar av det så fort?

– Men, sa hon, jag tycker du är fin.

– Jag borde lära mej leva ensam, sa jag.

– Fast fört måste jag försöka, sa jag.

Och:

Jag är inget mer; lögnare

älskare, klippblock, storm

Bry dej inte om höghusen

Bry dej inte om

vackra ord: dom är bara låghus

staplade på varann

Det måste ske förändringar, säger jag.

Gaby ser på mej, vi är hemma, jag har plockat smågrus ur hennes ansikte, jag har borstat av hennes kläder. Gaby målar för-

tvivlade frågetecken med sina darrande händer.

Jag flyttar tillbaka till mej, säger jag.

Gaby rycker till och hon står med ryggen mot väggen, hon trycker händerna mot väggen som för att stöta bort den, som för att hålla emot dess tyngd.

Vi ska inte ses varje dag, säger jag.

Gaby faller ner på knä med ryggen mot väggen och hon håller sina händer om huvudet som för att skydda mot ett ras. Jag sätter mej bredvid henne och tar tag i hennes ena hand med mina båda händer.

Det är vår enda chans, säger jag.

Du lovade försöka, säger hon.

Jag försöker, säger jag.

Nej, säger hon, det gör du inte.

Du flyr.

Du har redan gett upp.

Du är så jävla feg.

Du är så förbannat jävla feg.

Hon sitter på huk med ryggen mot väggen och hon lösgör sin hand och hon börjar andas häftigare och häftigare, hon försöker ta djupa andetag, hon försöker kontrollera sej.

Vad som helst, säger hon, men inte likgiltighet. Hör du det?

Din fega jävel!

Jag måste göra det här på mitt sätt.

Det är det enda sättet, säger jag.

Jag tar tag i hennes hand igen och jag stryker henne över håret och jag drar hennes huvud mot mej och jag lägger hennes huvud mot min axel och hennes små ben viker sej åt sidan och hon hal-
kar ner på baken och hon lägger sej i mitt knä och hennes händer håller sej fast i mina lår, hon säger:

Lovar du det?

Vad?

Att du ska försöka.

Ja, Gaby, det lovar jag.

Jag ska försöka.

Gaby, min vän, du gråter.
Men jag har svårt att tro dej.
Vi vet ju båda två.
Att ärliga tårar bara finns under vatten.

Jag flyttade tillbaka till min lilla lägenhet och för första gången på länge var jag ensam flera nätter i rad. Jag var tvungen att vara för mej själv ett tag, jag ringde Gaby en gång om dan och vi pratade en stund. Jag försökte verkligen, jag ville verkligen försöka men jag måste vara för mej själv ett tag, jag gick på krogen och jag träffade Den Andra Kvinnan.

Jag gick på krogen en gång till och träffade Den Andra Kvinnan.

Jag gick på krogen en tredje gång och träffade Den Andra Kvinnan.

Första tiden: Gaby är så mycket jag aldrig sett tidigare, hon är allt det jag inte haft en aning om tidigare, hon lär mej saker varje dag, jag har äntligen hittat hem. Älskade Gaby Poetissan med sin lilla bleka kropp och dom små bröstet, dom smala axlarna och det svarta håret, den stora munnen och det röda läppstiftet och dom svarta strecken runt ögonen. Allt detta är så alldeles nytt, så alldeles vackert, det är som om jag fått ett nytt liv, det är som om så mycket legat fruset inom mej tidigare och bara väntat på att få tina, det är som om hela min kropp innehållit fruset guld, allt detta guld, allt detta kärleksguld som nu väller upp mot ytan nu när Gaby värmer mej, all denna kärlek som varit undangömd, förträngd kuvad kvävd och det är som små lätta slag mot pianotangenterna, små vackra beröringar på precis dom rätta tangenterna, ibland vita, ibland svarta, och ur dessa små lätta beröringar på exakt rätt ställen kommer all denna musik, all denna värme och det är musik utan noter, det är musik med inte en melodi, inte tusen, utan alla melodier någonsin i perfekt samklang, det är musik som är ett med ursprunget, som inte kan ryckas loss ur det

verkliga och sättas på papper, det är musik som ingen hört, som alla hört, som alla kan höra bara dom vill, dessa små lätta beröringar på precis rätt tangenter. Det är en sång för alla dom som inte tror dom kan vistas någonstans, som kanske någon hört nån gång på toppen av ett berg, en sång som någon kanske hört nån gång på botten av ett hav, en sång som kommit till alla oss som vet att vi måste hitta rätt, den har kommit i drömmar som vi haft.

Gaby, vi måste prata.

Det här funkar inte.

Nej, det har inget med henne att göra.

Det går inte längre.

Det är ingens fel.

Hon skulle också åka ner då. Det råkade bara passa.

Jag tycker om dej.

Vi är bara vänner. Vi pratar bra.

Nej, du har inte gjort nåt fel.

Jag vet inte vad som hänt.

Du har minst lika fin kropp som hon.

Ta inte på dej skulden.

Nej, det har inget att göra med att du inte... säg inte sådär.

Jag har försökt.

Jag behöver nog vara ensam.

Nej, vi har inte legat med varann.

Det är inte ditt fel. Det är mej det är fel på.

Jag trivs med dej, men det räcker inte längre.

Jag har tänkt mycket.

Grät inte, snälla du.

Jag vet inte ens om jag vill ha barn.

Du är vacker, det vet du.

Saker händer bara ibland.

Kanske funkar det bättre en annan gång.

Jag vill vara vänner.

Jag behöver dej som vän.

Vi kan väl vara vänner. Lova det.

Jag vill inte mista dej.
Ska vi spela Alfapet?

Jag vet precis hur jag ska göra för att få örfilar. Liten antydan till likgiltighet bara så är det klart. Älskade Gaby, söta lilla Gaby, hon är så förutsägbar, det är som att plugga huvudstäder utantill. När dom väl sitter så sitter dom. Jag vet precis. Ibland är hon känsligare än andra dagar, det syns på hennes sätt att röra sej när jag är i närheten. Det är som om hon släpper ut småspik där hon gått för att jag inte ska kunna följa efter. Men allra helst vill hon att jag ska kliva i dom. Roligast är att istället gena framför henne och blockera hennes väg. Då cirklar hon runt runt, försöker ta sej förbi som en myra när man sätter ner fingret framför den. Okej då, säger jag då, skit samma säger jag då och släntrar lite med kroppen, det räcker, då är det klippt.

Det har gått lång tid, det är jag och Gaby, vi lever ihop, vi älskar varann och jag vet att hon vill ha omväxling så jag vill ge henne det. Hon vill inte fastna i det vanliga, det vet jag, det syns på henne vissa dagar och dom dagar vill jag hjälpa henne, jag vill hjälpa henne att bryta mönstret, det är viktigt för henne att bryta mönstret, det vet jag.

Gaby älskling, du anar inte vilken dröm jag haft inatt.

Va?

En dröm älskling, en underbar dröm. Du var i den.

Vi är nyvakna, det är tiden precis efter den första tiden, det är tiden då jag har lärt mej. Vi ligger nakna under täcket, det är morgon och Gaby vänder sej bort från mej, hon vänder sej på sidan med ansiktet mot väggen.

Gaby älskling, vill du höra?

Hon ligger kvar på sidan, hon slutar nästan andas, hon håller hårt i täckanten som ligger mot hakan.

Det är en ny dag älskling, tid för nya upplevelser.

Jag tar tag i täcket och drar det från hennes kropp. Hon jämrar sej och drar upp knäna mot magen.

Du är så vacker, Gaby.

Jag stryker henne med handen över håret ner över axlarna och ryggen. Hennes hud är knotttrig och sträv.

Så fantastiskt vacker. Är du bara min? Älskade Gaby, är du bara min?

Åh Gaby, det känns så bra. Du är så fin.

Jag stryker henne med handen över ryggen och ner mot skinkorna, dom små skinkorna som är så små att klyftan mellan dom är något större än hos andra kvinnor, man kommer lättare åt. Jag lutar mej fram och kysser hennes rygg. Fjunen i ryggslutet står rakt ut och vibrerar lätt.

Gaby, viskar jag försiktigt, du är så vacker. Jag vill se din kropp.

Jag vill se din kropp, Gaby. Lagg dej på rygg. Fina, älskade Gaby.

Jag vill se din mage, Gaby, och dina knän och dina armar.

Hon vänder sej försiktigt, hon vänder sej inte helt på rygg men en liten bit och benen är nästan raka nu, hon ligger i en konstig ställning halvt på rygg, halvt på sidan med nästan raka ben.

Vänd dej om Gaby, jag vill se ditt ansikte, ditt fina ansikte, jag vill att du ser på mej.

Till slut ligger hon på rygg med raka ben tätt ihop och bröstet höjer sej som små tillplattade sandhögar på stranden och i mitten två små rosa bröstvårtor som lingon som flyter i mjölk, ibland osynliga, ibland guppande på ytan och hennes armar ligger raka på sängen utmed kroppen.

Jag skulle kunna titta på dej i timmar Gaby, utan att känna fast jag inget hellre vill. Jag vill tortera mej, tvinga mej själv att låta bli din vackra kropp, bara för att se om det går. Jag tror inte det går Gaby, jag tror inte jag kan, du är för vacker.

Hon ligger på rygg och blundar, hon börjar slappna av.

Fryser du Gaby, fryser du utan täcke? Du får inte frysa, jag vill se på dej såhär.

Jag vill att du öppnar ögonen, jag vill att du ser på mej.

Hon öppnar ögonen och jag halvligger bredvid henne under

täcket, hon öppnar ögonen och ser på mej och ler lite försiktigt.

Du är så vacker, Gaby. Lägg din ena hand på magen. Gör det, jag vill se dej röra din vackra hand.

Jag tar tag i hennes hand och lyfter upp den och lägger den på hennes mage. Gaby lägger sitt huvud på sned och söker min blick med sin.

Den andra handen också. Jag vill se båda händerna.

Hon lyfter själv upp den högra handen och lägger den ovanpå den vänstra. Så ligger hon helt stilla en stund och jag bara ser på henne, hennes kropp, hennes händer.

Känns det bra?

Hon ler mot mej och hennes ben har slappnat av lite och dom lägger sej lite på sidan så att glipan mellan dom blir större. Gaby ligger så en lång stund och hon andas lugnt och jag ser på henne. Så sträcker jag fram min ena arm och tar tag i hennes högra hand och lyfter ner den från den vänstra och lägger den på magen. Jag håller min hand över hennes och så börjar jag röra hennes hand lite försiktigt, låter den gå i små cirklar på hennes mage och upp mot dom nedersta revbenen.

Är det skönt Gaby?

Och jag fortsätter röra hennes hand i små små cirklar och jag låter dom små cirklarna leda lite uppåt hela tiden, bit för bit klättrar hennes hand med min hand ovanpå längre uppåt och Gaby blundar, hon sluter ögonlocken och dom små cirklarna fortsätter och till slut kommer vi fram till den knappt skiljbara linjen mellan mage och bröst och jag stannar till för ett ögonblick och Gaby blundar och så tar jag tag i hennes hand och lyfter den något lite och sänker mer den över hennes ena bröst.

Är det skönt Gaby? viskar jag.

Det ser skönt ut.

Min hand ligger fortfarande på hennes hand som ligger på hennes bröst och jag börjar trycka lite försiktigt med min hand. Små försiktiga tryck, mjuka och ömma och hennes hand ligger helt still det är bara min hand som trycker, hennes hand är helt stilla och gör det min hand gör. Så lyfter jag bort min hand, jag

lyfter den rakt upp och hennes hand ligger kvar, den ligger stilla.

Rör på den, Gaby. Lite försiktigt bara, rör på den.

Gaby blundar och så börjar hon röra sin hand mot sitt bröst, små försiktiga rörelser precis som jag gjorde, men nu är det bara hennes hand som rör sej.

Jag ser på henne, hon blundar med den ena handen som rör sej försiktigt över hennes bröst och den andra som ligger still på magen. Jag sträcker fram min arm och tar tag i hennes hand som ligger stilla på magen. Små små cirklar, i små cirklar rör jag runt hennes hand på hennes mage och för varje liten cirkel låter jag den vandra neråt en smula.

Är det skönt, Gaby?

Jag rör hennes hand, vi kommer ner mot skötet tillsammans och det är lite trångt, hon rör ännu inte på benen och vi försöker smyga handen ner mellan hennes ben.

Du är så vacker, Gaby. Du måste sära lite på benen.

Och hela tiden rör jag hennes hand i små cirklar ner mot skötet, Gaby och jag tillsammans, och så ser jag hur hennes ben glider isär något och plötsligt är det mera plats och min hand ovanpå hennes ovanpå hennes sköte kan klättra ner förbi den lite större ytan av könshår och så lägger sej våra händer rakt över hennes springa. Vi ligger så och jag rör försiktigt på min hand och trycker lite försiktigt en stund. Och så lyfter jag bort min hand och kvar ligger hennes hand över hennes sköte och den ligger stilla.

Är det skönt, Gaby? Du måste röra din hand.

Strax börjar hon röra sin hand mot sitt sköte, strax börjar hennes hand trycka mot hennes sköte precis så som min hand har trycket mot hennes hand. Båda hennes händer rör sej, över bröstet och över skötet, och Gaby blundar.

Tycker du om det, Gaby?

Det ser skönt ut, Gaby. Är det det? Jag vet precis hur du vill ha det, eller hur?

Du måste röra händerna lite fortare, Gaby.

Jag vet precis vad du vill ha, Gaby.

Vet du vad, Gaby? Om du lovar att röra händerna lite fortare så lovar jag att berätta en hemlighet.

Hon rör båda händerna och jag ser på henne och hon rör dom lite fortare nu och hennes läppar öppnar sej en aning och hon andas så man hör det nu.

Härligt Gaby! Du är så vacker.

Vet du vad, Gaby? Min hemlighet. Du ska få höra den nu. Men sluta inte.

Du måste fortsätta.

Min hemlighet, Gaby.

En dröm, Gaby. En härlig dröm.

Gaby rycker till, hon flämtar till, hon öppnar ögonen och stirrar på mej och hennes händer stannar upp.

Du måste fortsätta, Gaby, du får inte sluta nu.

Hör du det!

Min dröm Gaby, den var härlig.

Hon rör på båda händerna igen och hennes ögon är öppna, dom stirrar på mej.

Du var med i den, Gaby. Åh, du skulle bara veta. Vet du vad du gjorde?

Gaby flämtar, hon andas snabbt och flämtar på samma gång och hon försöker skaka på huvudet och handen runt hennes bröst trycker mycket hårdare nu, den klämmer nästan mot det lilla bröstet och Gabys kinder är fuktiga.

Älskade Gaby.

Du anar inte hur du bar dej åt i drömmen, Gaby. Det är knappt jag vågar berätta.

Gaby vrider sej under sina händer, i sängen vrider hon sej, hon stirrar upp i taket, hennes hud är alldeles spänd och händerna är vita som om dom är alldeles kalla.

Men.

Men, älskling.

Gaby, jag.

Jag minns inte. Jag minns inte längre.

Den bara försvann.

Jag vet att du var med.
Men, Gaby.
Drömmen smet.
Jag är ledsen.

Jag behövde vara ensam, för att kunna fundera måste jag vara ensam. Jag skulle försöka. Jag var verkligen ensam i min lilla lägenhet, jag var så ensam som jag aldrig varit förut.

Den överfulla adressboken
genomskinlig
ingen där!

Jag var ensam igen, precis som om ingenting hänt, precis som om all den här tiden hade klippts bort. Inspelade scener som inte platsade i den färdiga filmen. Producenten, regiassistenten och manusförfattaren stod alla böjda över det upplysta klippbordet och utbrast i kör med myndiga röster:

– Detta måste bort!

Och så klippte dom bort Gaby, det var rörligt i det lilla röki-
ga rummet, dom pratade i mun på varandra och utanför stod
skådespelarensamblen och undrade vad som pågick. Vid telefo-
nerna på kontoren satt finansiärerna och rynkade på sina feta
pannor och sög på lika feta cigarrer, undrade om deras investe-
ringar kanske varit förhastade och dom kallade på sina sekreterare
än en gång för att än en gång be dom kolla med bankerna om
krediterna överskridits eller inte.

Men nästan fanns där en liten obetydlig person, en liten
kugge i det stora systemet som ansågs alldeles för ofarlig för att
man skulle bry sig om vad han gjorde, kanske en kameraman som
gillat vad han sett, kanske en ljusmixare som mindes ett vackert
ljus i en inspelning för länge sen. Någon av dessa personer gick
sent en natt in i klipprummet, långt efter att dom ansvariga gått
hem. Som en tjuv, som en hemlig agent, noggrant lyssnande efter
vakthundar. Och denna person började rota i papperskorgar och
hittade dom bortklippta sekvenserna, höll upp dom i skenet av
den lilla ficklampan och tittade, hittade vad han sökte, nickade

för sej själv, rullade ihop filmen och stoppade den i sin väska. Han tog med sej väskan hem och på så vis hade Gaby ännu inte raderats, på så vis kunde han plocka fram filmen och ge henne liv då och då, på så vis påmindes jag ändå ibland om en tid som verkade så avlägsen, och detta faktum tillät mej ändå att ringa Gaby en gång om dan och fråga hur det var.

Jag ringde Gaby varje dag men just denna dag svarade hon inte. Jag kände mej ensam så jag tog på mej ytterkläderna och gick på krogen.

Den Andra Kvinnan satt mitt emot mej, hon log mot mej och hon höjde sitt ölglas mot mej. Vi skålade för nånting. Jag stirrade på hennes blonda hår.

När jag kom hem ringde telefonen nästan omedelbart. Det var Gaby. Hon var upprörd.

– Var har du varit?

– Va?

– Jag har ringt hela jävla kvällen. Var har du varit?

– Ute. Hurså?

Och Gaby började gråta. Hon förstod att jag var ett jävla svin som bara lovade en massa och sen bara sket i det. Hon förstod att jag bara hade snackat en massa skit när jag sa att jag skulle försöka, när jag sa att jag ville vara vänner, för när hon behövde mej gav jag fan i henne.

– Vem var du ute med?

– Ingen. Jag gick själv.

– Du går heller själv än med mej?

– Jag försökte ringa, men du var inte hemma.

– Du vill inte ha med mej att göra längre.

– Snälla Gaby, jag ringer dej varje dag.

– Men du menar ingenting med det.

– Jag menar att ringa för att jag vill ringa. Vi kom ju överens om att jag måste få lite tid till att fundera.

– Du kom överens.

– Du, jag ringer imorgon, jag är trött.

– Om du träffar någon annan dödar jag dej.

Vi pratade en halvtimme till. Strax efteråt ringde det igen, jag tänkte först inte svara, men det ringde för länge. Jag svarade och den Den Andra Kvinnan undrade om vi kunde träffas igen.

I morgon, samma plats, samma tid, sa vi.

Gaby var så svart och Den Andra Kvinnan så blond. Jag somnade och drömde om ett svartvitt fotografi, en bild som föreställde ett par. Kvinnan var mörk och kvinnans hals var uppsträckt. Hennes svarta hår föll bakåt, mannen böjde sej något över kvinnan, dom kysstes. Det var i svartvitt med skarpa kontraster, det svarta kolsvart och det vita isande vitt. Bilden påminde mej om känslan av sten. Det luktade sten. Som om någon intill mej bar på en sten. Som om någon följde efter mej med tunga, hasande steg. Lukten av fukt, järn och blod blev så påtaglig att jag ville vända mej om och skrika: Gå härifrån! Men när jag gjorde det var ingen där. Det var tomt bakom mej. Bara den påtagliga doften av sten. Och som en kör: Titta där! Vem är han? Han bär på en sten. Titta där! Se på dären! Han bär på en sten. Ha ha! Ha ha ha!

Det är som om tiden spelar spratt. Vägen till imorgon är ingen rak gata. Man springer runt i en labyrint som är idag, men bakom dom tunna väggarna kan man höra gårdagen tala. Den viskar och skrattar. Men när man skyndar sej fram och trycker örat mot väggen för att höra tydligare är det alldeles tyst. Och när man råtar på sej för att gå vidare har vägen förändrats, man vet inte längre vart man ska gå. Ända tills man kommer runt en krök och känner igen sej. Nya röster som skrattar på andra sidan väggen. Plötsligt hör man sej själv tala bakom väggen. Främmande ord. Svaren på frågorna. Morgondagen! Och man springer än en gång fram för att höra bättre, men det enda man hör är steg. Steg bort. Steg som försvinner längre och längre bort. Man kommer aldrig ikapp. Det är då man inser att man aldrig kommer ikapp.

När kvällen tömmer sina nät
räknar dagens fångst
och dömer mej antal timmars sömn.
Springer i sängen längs med väggen

sorterar, letar
brottas med minnen
som trängs under täcket.

Torsdag 9 mars.

Magnus i stan. Han och Anette ringde och kom över. Vi fikade. Han är fortfarande lika lång. Det är som om man glömmer bort det när man inte träffas på länge.

Fredag 10 mars.

Magnus kom på eftermiddagen och överraskade. Han hade med sig två kassar öl. Kändes lite konstigt, jag var inte förberedd. Jag hade precis kommit upp från tvättstugan. Han hjälpte mig att vika tvätt. Visste inte riktigt vad jag skulle säga i början, jag vet inte om han märkte det. I alla fall så sa han inget. Det är så med Magnus, han har alltid varit väldigt diskret. Om det inte är något som rör honom, då kräver han att man ska lyssna. Det är okej, tycker jag. Han tar tag i sina problem. Fast det var länge sedan nu. Han kanske går till andra nu. Som han tycker ger mer.

Men sen blev det trevligt, Magnus öppnade öl på öl. Jag drack så mycket jag orkade. Magnus satte på Springsteen och började hoppa och dansa. Jag också, lite grann. Det kunde det gott få kosta.

På kvällen drog han med mig till Söder, han betalade taxin. Vi hamnade på ett ställe som heter Pelikan. Anette var redan där, jag misstänker att de hade planerat det. Pelikan är en stor öllhall utan musik men med ett öronbedövande sorl. Det fanns inga bord lediga så vi fick stå upp och hålla i våra jackor och dricka. Jag såg att Magnus och Anette pratade med varandra när de var framme och beställde öl. Undrade om de pratade om mig, det var

länge sedan jag kände mig sällskaplig. Sen hände något underligt, jag stötte på Mats och Kenneth hemifrån, som jag gått på gymnasiet med. Jag hade inte sett dem på minst tio år, men vi lyckades undvika frågan vad vi sysslat med, kanske de också tycker sånt är jobbigt. Jag var så full att jag vinglade till ibland. Det kändes både ovant och lite läskigt. Man förlorar kontrollen. Men också lite häftigt, som om det var första gången ungefär. När Pelikan stängde drog Mats och Kenneth med oss på en teaterfest i närheten. Jag ville egentligen åka hem, men de övertalade mig. Det var två våningar, en scen med ett band som spelade på övervåningen, och en bar på nedervåningen där de enda fätöljerna var sådana där rissäckar som fanns förr. Det var okej, kände ju ingen. Vi gick efter ett tag, på vägen ut såg vi Di Leva i kön, han hade på sig en gul dunjacka och en rosa pälsmössa. Han hade ställt sig sist i kön vilket förvånade oss. Kostade på mig lyxen att ta en taxi, visste inte riktigt hur jag skulle åka annars. Kom hem och somnade på en gång.

Lördag 11 mars.

Utflykt till Millesgården med Magnus och Anette. Hade egentligen velat stanna hemma, var rejält bakfull, men ville inte vara trist nu när Magnus var här. Det var fint väder, vi gick omkring på terrassen och kollade. Häftiga skulpturer, gillade nog "Guds hand" bäst. Sedan fikade vi där, det var precis så man kunde sitta ute i solen om man inte satt för länge.

Skönt att vara ensam hemma på eftermiddagen. Tog det lugnt, diskade, städade undan ölfaskor och skivfodral. Och raggsockor och grapefruktskal, höll jag på att skriva. Konstigt, jag var bara något år gammal 1967, ändå känns hans texter från den tiden så mycket närmare mig själv än till exempel Just D:s texter från idag. Inte just den kanske, men i allmänhet. Undrar vad det beror på.

Har knappt tänkt på två dagar. Känns som om jag hoppat

över allt i två dagar. Två dagar som gått förlorade, på sätt och vis.
Dagen K plus 307 dagar.

Måndag 12 mars.

Kände samma måndagskänsla som jag hade förr, när man skulle till jobbet efter att ha varit ute och festat hela helgen. Det var nästan mysigt, som om en gammal bekant kom och hälsade på. Vaknade till och med strax efter sju, helt utan anledning. Steg upp, utan att riktigt veta varför.

7.

I morgon, samma plats, samma tid. Vi lyckades få samma bord. Den Andra Kvinnan skrattade.

– Du ser, sa hon, vi har redan fått gemensamma vanor.

Hon hade på sej andra slitna jeans och en lite tjockare tröja med stora bullar på. Det var ännu ingen vana för mej att se på henne.

Vi satt mitt emot varann, pratade med varann och hon fick det att verka självklart. Som om vi var möbler i ett rum utplacerade för att skapa trivsel. Ingen madrass med revor slängd över golvet, ingen spegel med rispör som bara kunde tala ett språk. Inget rum med hänglås där världen vägrades inträde.

Hon bar inga flätor som piskade hennes axlar, jag var inte riddaren som likt en apa red på hennes rygg utan att kunna välja riktning. Ingen kärlek som sökte sej in i den mörkaste och djupaste återvändsgränd och la sej till att vila där, som om den hittat hem.

Den Andra Kvinnan tog min hand under bordet. Hon var blond. Den ljusa världen hade smugglat in en fil i fängelsehålan, en fil som filade av sej självt medan jag såg på.

Vi satt vid samma bord, kvällen började bli sen, det var inget vi märkte. Folk rörde sej omkring oss, det var inget jag märkte.

Plötsligt stod Gaby framför oss. Blek, svart, fångad av sin vrede. Jag blev kall, jag såg på Den Andra Kvinnan som inget visste, jag såg på Gaby som skakade. Med all sin makt gjorde hon ansiktet iskallt, såg på mej, såg på Den Andra Kvinnan, gick fram till mej och slog mej med knytnäven rakt i ansiktet. Den Andra Kvinnan ryggade tillbaka och Gaby tog mitt ölglas, hon kastade det med våldsam kraft i väggen bakom oss så det stänkte, vi blev blöta och glassplitter yrde. Gaby började skratta, hon skrattade:

– En cockerspaniel, fy fan!

Hon skrattade och såg ner på Den Andra Kvinnan där hon satt mitt emot mej, sen vände hon och gick därifrån. Den Andra Kvinnan verkade skrämmd, såg på mej och letade svar. Jag hade inget att ge. Inget någon skulle förstå. Jag kunde bara tänka på Gabys ondska. Jag tänkte på Gaby, hur hon rusat iväg, och du, Gaby:

ledsen
att du måste gå
men jag är huggen i sten
och skaver hårt utan att mena det.

Så log jag lite grann, såg på golvet framför oss där Gaby lämnat hastiga steg, jag såg på Den Andra Kvinnan som log oroligt. Så vinkade jag efter kyparen som kom med en ny öl och en trasa och en sopborste, han sopade och när han var färdig vände jag och Den Andra Kvinnan oss mot varann. Vi kröp närmare, så nära att vi kunde känna våra andetag slingra sej smeksamt runt våra ansikten och huvuden som glorigor och jag tänkte att sist jag kände någons andedräkt så nära hade den vridit sej varv efter varv runt min hals.

Andra gången jag hälsade på henne på sjukhuset var hon vaken. Jag satte mej på stolen. Bredvid sängen. Jag ville ge henne tid. Jag sa ingenting. Hon fick bestämma. Jag skulle bara. Finnas där. Det var hon som skulle få bestämma. Hon låg på rygg. Med armarna ovanpå täcket. Hon såg upp i taket. Jag satt bredvid. Hon hade ett eget rum. Med tv. Men tv:n stod längs med ena väggen med baksidan vänd mot hennes säng. Hon var vaken. Ögonen öppna. Jag satt på stolen och ändrade ställning. Ofta. Så pratade hon. Hon tittade upp i taket. Och sa:

Dom döda har alltid rätt.
Jag sa ingenting.
Vet du varför?
Jag sa ingenting. Det var hon som bestämde.
För det är allas öde.

Jag ville lägga min hand på hennes. Kunde inte. Hon skulle få tid. Sen sa hon inget mer. Jag hade med mej kläder. Till henne. Jag sa det. Hon reagerade inte. Jag la dom på besöksstolen. När jag gick.

Jag vaknade svettig. Jag hade varit på sjukhuset.

En dröm: Jag såg mej själv i drömmen:

Det var långt borta

det liknade en öken

Där stod jag

Det såg ut som en docka med trädar

Såg hur jag slog armarna om mej själv

hörde hur jag skrek

att jag ville ha något tillbaka

Gabys besök på krogen var inte väntat. Men jag blev inte förvånad. Det förde mej och Den Andra Kvinnan närmare varann. Men det förde också Gaby och mej närmare varann. Vi visste saker om varandra nu. Vad skulle hon göra nu? Jag förstod att jag måste träffa henne.

Jag skämtade med Den Andra Kvinnan.

– Nu lär vi bli bevakade, log jag.

– Nu lär det inte bli så lugnt, sa jag.

– Nej, det verkar inte så, sa hon.

– Men du är ensam nu? sa hon.

– Nej, sa jag och log.

– Du vet vad jag menar.

– Ja, jag är ensam nu.

Vi gick från krogen, vi gick nära, men utan att röra varann. Jag kunde inte veta vad hon skulle göra nu. När vi gått en lång bit, och stannade upp i korsningen, kysste Den Andra Kvinnan mej.

– Jag måste hem, sa jag.

– Jag hade inte tänkt nåt annat.

Jag rodnade en aning.

- Det var inte så jag menade, sa hon. Jag vet att du har det jobbigt nu.
- Vi måste gömma oss, sa jag.
- Det låter inte så trevligt.
- Nej, men det är bara tillfälligt. Tills det har gått över.
- Kan vi inte träffas? sa hon.
- Inte ute, sa jag. Inte hos mej.
- Jag vet!
- Vad?
- Vi åker bort.
- Bort?
- Ja. Vi åker till Stockholm.
- Stockholm?
- Ja.
- Ja. Vi åker till Stockholm, sa jag.

Jag hade bara hunnit innanför dörren när Gaby ringde. Jag undrade för mej själv hur länge hon suttit med luren för örat, lyssnande på dom entoniga signalerna som markerat ringsignaler som fyllt min lilla, tomma lägenhet.

Vi skulle åka till Stockholm. Det gjorde mej modig.

- Vad skulle det där vara bra för? sa jag.
- Vad fan tror du?
- Ja, vad fan tror du?
- Vad jag såg.
- Jag känner henne inte.
- Ditt svin!
- Jag har aldrig träffat henne förut.
- Är hon där?
- Nej, hon är inte här. Vad tror du egentligen?
- Allt.
- Vad ska jag säga då? Jag är ensam.
- Kom hit!
- Nu?
- Kom hit om du är ensam. Om du inte kommer hit vet jag

inte vad jag gör.

– Gaby, sa jag, jag vet inte vad du tror, men jag sa att jag behövde tänka, att jag behövde tid. Det gäller fortfarande. Jag måste kunna gå ut och prata med folk utan att du ska förfölja mej och ställa till med scener.

– Du är borta. Du har redan försvunnit. Jag litade på dej.

– Det kan du göra. Jag har inte valt det här, jag tycker inte det är kul, men jag kan inte göra på något annat sätt just nu.

Gaby skrattade till. Det var inget glatt skratt.

– Jag är så förbannat trött på dina lögner.

– Om det är så du tror det är borde du väl be mej dra åt helvete istället.

– Dra åt helvete!

– Jag kommer över, Gaby. Jag vet inte vad det ska tjäna till, men jag kommer över.

När jag kom dit satt hon uppkrupen i sängen. Hon såg liten ut, hon hade kokat te åt oss. Hennes rum kändes mindre än nånsin.

– Vad heter hon?

– Jag vet inte.

– Ljug inte.

Hon sa det tyst, hon orkade inte vara upprörd längre.

– Jag vet inte, jag känner henne inte. Vi pratade bara.

Gaby började gråta, jag satte mej nära henne och försökte trösta.

– Det är för sent, eller hur?

– Jag vet inte, jag hoppas inte det.

– Vad menar du med det? Vad vill du?

– Jag vill vara med dej. Jag vill att det ska vara som förut. Men jag vet inte om det går.

– Om du vill är det väl enkelt.

– Nej.

– Varför inte?

– Vad man vill och vad man kan är inte alltid samma sak.

– Du får inte ge upp, sa hon.

Hon snyftade till.

– Älskling, ge inte upp. Du får inte ge upp.

– Nej Gaby, jag ska inte ge upp.

– Lovar du det?

– Ja.

Vi satt tysta ett tag.

– Jag måste komma bort.

– Jag behöver vara alldeles ensam några dar.

– Jag åker till Stockholm, sa jag.

Den Andra Kvinnan och jag åkte till Stockholm. Vi åkte till Stockholm, sen hände det och jag visste att det var över. Vi åkte till Stockholm, sen hände det andra och jag måste åka hem. Plåster överallt, sa Gabys vän, en av hennes poeter. Jag tog första tåget hem, det var vår.

Sen måste Gaby och jag prata, vi spelade Alfapet.

Sen var det över.

Sen var det bara Pia och jag.

Första gången jag hälsade på Gaby på sjukhuset var det telefonen som hade ringt. En lång stund efteråt fattade jag ingenting. Men jag förstod. Att något förfärligt hade hänt. Dom hade sagt att dom skulle ringa igen. När det var tid. Dom hade sagt att det inte var någon mening. Med att komma nu.

Jag åkte buss. Dit. Jag letade mej fram bland avdelningarna. Jag hittade. Men när jag kom fram till hennes sal var dörren låst. Jag sprang upp och ner i korridoren. Gick in. I personalens fikarum. Dom satt och fikade. Dom kunde inte läsa upp åt mej. För att dom fikade. Inte när inte läkaren var där. Sa dom. Jag måste vänta. Han var upptagen. Jag ville inte vänta. Jag skrek att jag inte ville. Vänta. Sjuksköterskorna bjöd på kaffe. Jag kunde inte dricka kaffe. Jag frågade. Vad som hänt. Ingen visste nånting. Bara läkaren.

Jag satt. Utanför Gabys sal. Lutad mot väggen. Lyssnade. Efter ljud. Men jag visste inte vilket.

Sen kom han. En läkare.
Kom, vi går in på mitt kontor.
Vi gick in på hans kontor. Han såg allvarlig ut. Jag blev lugn.
Han förstod. Att det var viktigt.
Hon har tappat mycket blod, sa han.
Jag förstår, sa jag.
Jag såg på honom. En läkare. Så stor.
Som du kanske förstår, sa han, så gick det inte att rädda.
Jag förstår, sa jag.
Vi får vara glada att vi slapp operera bort delar av det, sa han.
Delar av det, sa jag.
Ja du förstår, sa han, underlivet.
Jag förstår, sa jag.
Vi vet inte vad hon har använt, men det måste ha varit något
vasst. Har du möjligen någon aning?
Förlåt?
Ja, det spelar kanske ingen roll. En tesked, kanske. Eller en
kökskniv. Hon har förlorat mycket blod. Jag ska vara ärlig, sa han,
jag tror du förstår. Jag har faktiskt aldrig varit med om något
liknande.
Jag förstår, sa jag.
Jag tror det blir rätt svårt i framtiden också, sa han.
Dessutom kan det här ta lång tid, sa han.
Det kanske är lite tidigt att säga, men förmodligen blir det så,
sa han.
Det går nog aldrig mer, sa han.
Aldrig mer?
Handlederna var nog det minst allvarliga, sa han.
Ja, sa jag.
Det var inte djupt nog att skada på allvar, men hon har förlorat
mycket blod. I båda änderna, så att säga, sa han.
Hur länge har ni vetat?
Vetat?
Ja, sa han.
Inte så länge.

Nej, jag kan förstå det. Det hade ju bara gått en nio, tio veckor.

Ja, det är ju inte så länge, sa jag.

Så lång tid, menar jag.

Inte ens två månader.

Det blir ju inte ens ett femtedels år. Eller hur?

Det stämmer, sa han.

Men det är ju ändå två månader.

Ja, sa han.

Det hinner trots allt hända en del, sa jag.

Jag skulle vilja träffa henne nu.

Hon sover nu, sa han.

Ja, sa jag.

Hon sover väldigt djupt nu, du förstår nog.

Jag vill träffa henne, sa jag.

Hon befann sej i chock, förstår du. Vi var tvungna att...

Jag förstår, sa jag, läs bara upp dörren åt mej.

Jag satt bredvid hennes säng. Hon sov djupt. Jag satt bredvid.

Och Gaby sov. Djupt. Jag såg på henne. Jag hade varit i Stockholm. Jag hade kommit hem och spelat Alfapet. Hon sov under rena lakan. Hennes händer låg ovanpå filten. Filten låg inuti lakanet. Det var rent. Runt hennes små handleder. Rena bandage. Vita. Hon lät det inte ske. Hon kunde inte berätta. Hon kunde bara inte. Berätta. För jag var inte kvar. Man kan inte berätta för luft. Jag hade varit i Stockholm. Och smutsat ner mej. Hennes armar var så smala. Jag hade aldrig sett dom så smala. Hon såg så liten ut. Som om hon behövde min hjälp. Jag fick inget veta. För jag hade varit i Stockholm. Spelat Alfapet. Och förlorat, som vanligt. Hennes smala armar. Runt handlederna var bandage virade. Vita bandage. Ganska tunt virade. Bara en bandagebredd brett. Jag undrade om det ens var nån mening då. När dom var så tunt virade. Och smalt. Som om det verkligen behövdes. Bandagen var vita. Lakanen var vita. Det var vitt. Vitt som snö. Vit som oskulden. Vit som ett oskrivet blad på Gabys vackra skrivbord. Vit som väggar. Vit som slocknad eld. Varför var

bladet oskrivet? Vit som barnets första dagar. Gaby sov djupt. Jag sträckte fram min hand. Den var smutsig. Jag rörde vid bandaget runt den ena handleden. Det var bara armarna och huvudet. Som syntes. Resten av Gaby låg under lakan. Jag strök med fingret över bandaget. Jag strök försiktigt. Det var rent. Det var mjukt. Och väldigt tunt virat. Som om det var onödigt? Skulle jag ta bort det? Var det det dom hade tänkt? Utan att säga något. Var det ett test? Förstod dom? Att jag skulle lista ut det själv. Så förstod jag. Det var så rent. För rent. Jag förstod. Att det inte alls var lika rent under lakanet. Att dom hade gömt något. Det måste vara kladdigt. Det måste vara blodigt. Rött. Röd som hjärtat. Rött som läppstift. Röd som barnets första färg i väntan. Röd som rädsla. Röd som prästens vin i kalken. Röd som krig. Röd som hat. Röd som svek. Stockholm. Alfapet. Plötsligt fattade jag. Herregud. Herregud! Jag ryckte bort min hand. Jag föll på knä. Vid hennes bädd. Gaby min älskade. Vad har jag gjort? Herregud! Vad har jag gjort? Gaby Poetissan låg alldeles stilla. Hon sov djupt. Hon hörde mej inte. Hon kände inte. Mina händer som darrande for fram över lakanet. Så blev jag rädd. Jag blev så rädd. Så fruktansvärt rädd. Rädd att röra. Förstöra mer. Läkaren sa att jag nog förstod. Varför hon sov så djupt. Hennes ögon var slutna. Hon andades stilla. Måste fråga läkaren. Vad som hänt.

Se min tår.
Se hur droppen växer
blir tung
blir ett hav
som vill omsluta dej

Det var Pia och jag.
Efter Stockholm var det verkligen vårväder och bara Pia och jag.
Efter Stockholm gav jag upp, jag hade varit inuti, det fanns ingen återvändo.
Jag tog sats och språnget var långt.

Pia var blond. En ny tid hade börjat.

Tisdag 28 mars.

Tog en promenad runt Råstasjön. Vackert väder. De här trakterna har jag lärt känna, jag kan promenadstigarna, affärerna och så vidare. Men det här känns inte som Stockholm, härifrån kan man inte ens se stadssiluetten. Staden Stockholm har fortfarande inte släppt in mig. Kanske vore det lättare om man bodde innanför tullarna. Men det gör inte jag, det är dyrt, det är svårt att hitta nåt, jag ids inte lägga ner den energin. Det måste finnas andra sätt. Förr hade jag nog tänkt, att det blir nog av sig självt. Att slumpen kommer att bjuda in mig. Men nu vet jag bättre. Den finns inte. Ingen slump kan vara så ond. Hade med mig bröd som jag matade fåglarna med och fick många nya kompisar. Det var ganska tunt med flanörer idag. På helgerna matas fåglarna så att de blir alldeles uppsvällda, men under veckorna får de mest klara sig själva. Snacka om lördagsgodis. Undrar om de är medvetna om det, om de till och med har utvecklat något slags reserv som de fyller och sen kan leva på. Solen låg på över sjön, isbeklädd på de flesta ställen, men inte vid bryggorna och stränderna där fåglarna håller till. Måste köpa mig ett par solglasögon. Gick runt hela sjön, några enstaka skidåkare åkte om mig, två joggare. Joggarna springer på den plogade gångstigen, skidåkarna parallellt vid sidan om i uppgjorda spår. Måste lära känna stan.

Onsdag 29 mars.

Har inte ringt sjukhuset på länge. Sist verkade det inte som om läkaren hade lust att tala med mig. Vad ska jag göra? Ringa och

tjata, be att få veta? Vad? Hur hon mår? De säger ändå bara samma sak. Samma sak som de sagt hela tiden. "Räkna inte med någonting. Det kan ta oerhörd tid." Som om jag inte visste. Som om det spelar någon roll. Som om otålighet skulle kunna vara en faktor som förstör. Som om jag skulle kunna bestämma mig för att låta bli. Jag har hela livet på mig. Jag har blivit bra på att vänta.

"Människor förändras" sa läkaren en gång till mig. "För de flesta tar det tid, det går långsamt så att man knappt märker det. Ingen som reagerar. För en del går det fort. Så fort att ingen hinner med, inte ens de själva. Det behöver inte vara någon sjukdom, de behöver bara hjälp med att vänja sig." Jag tror honom inte. Då gjorde jag det. Men nu har jag funderat. Det är inte det sjukhus är till för.

Torsdag 30 mars.

Tog tunnelbanan in till stan. Åkte till stadion. Det var mycket vackrare än jag minns det. Försökte ta mig in, men det var låst. Tittade in genom en av öppningarna, såg ett av tornen skymta. Blundade och försökte föreställa mig hur det var sist jag var där, försökte höra jublet, de blågula och blåvita idrottskläderna, försökte föreställa mig svetten. Det gick inte, det är för länge sen. Men jag minns en sak, jag har ett fotografi på det. Det är Sven Nylander som står och kräks efter sitt lopp. Han brukade ju göra det. Promenerade Valhallavägen norrut. Hittar inte alls i de här kvarteren. Gick omkring en bra stund, fick sedan syn på något märkligt. Utanför en affär var det en jättelik kö, säkert 25 meter. Men resten av gatan var mer eller mindre tom. På håll kunde jag inte se vad det var för affär, så jag gick närmare. Kön bara byggdes på hela tiden, det stod en man i dörren och släppte in folk allt eftersom. Precis som på krogen. Affären visade sig vara Edlunds radiobutik. De hade rea på mobiltelefoner. Gick vidare, utan mål, och plötsligt hamnade jag vid Odenplan. Har jag ju hört talas mycket om. Verkade verkligen vara en sorts centrumplats.

Åhléns, Burger King, tunnelbana, bussar och en mängd mindre butiker. Men jag orkade inte utforska mer idag, det får inte bli för mycket. Om man går på någon med för stor iver, kan man aldrig bli dess vän. Då blir de misstänksamma. Det får ta lite tid. Därifrån tog jag tunnelbanan hem, det passade bra, slapp åka till T-centralen, kunde byta vid Fridhemsplan. Där känner jag mig nästan bekant. Funderar på att köpa månadskort framöver. Man blir friare då, behöver inte fundera på om man har råd att åka nästan just den dagen.

Fredag 1 april.

Dagen K plus 327. Något annat finns inte att skriva om idag. Ramlade ner igen och det är väldigt mörkt här nere. Jag vill bara skriva bra saker just nu.